

Összefoglaló

a Hivatal döntéseivel szemben benyújtott megváltoztatási kérelmek elbírálása tárgyában visszaérkezett bírósági döntésekről

2016/II. negyedév

2016. második negyedévében összesen 33 ügyben érkezett vissza a Hivatalhoz jogerős bírósági végzés, amelyeket az IJO – a szakmai főosztályok javaslatait is figyelembe véve – feldolgozott. A döntések az egyes oltalmi formákat érintő ügyekre az alábbi számban vonatkoztak:

Védjegy	29 (11 <i>ex parte</i> , 18 <i>inter partes</i> ügy)
Szabadalom	3 (2 <i>ex parte</i> , 1 <i>inter partes</i>)
K+F	1 (1 <i>ex parte</i>)

A Hivatal érintett döntéseinek több mint fele (24) tekintetében a megváltoztatási kérelem elutasítására került sor. A bíróság négy ügyben a Hivatal határozatát megváltoztatta, két esetben a döntés hatályon kívül helyezésére és az eljárás folytatására utasította a Hivatalt. Két ügyben a bíróság az eljárást megszüntette, további egy esetben pedig az ügyet áttette a Hivatalhoz.

VÉDJEGY TÁRGYÚ DÖNTÉSEK

I. Vt. 2. § (2) bekezdés a) pont és (3) bekezdés

A Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján ki van zárva a védjegyoltalomból a megjelölés, ha nem alkalmas a megkülönböztetésre, különösen, ha kizárólag olyan jelekből vagy adatokból áll, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak, vagy pedig amelyeket az általános nyelvhasználatban, illetve az üzleti kapcsolatokban állandóan és szokásosan alkalmaznak.

A Vt. 2. §-ának (3) bekezdése kimondja, hogy a (2) bekezdés a) pontja alapján a megjelölés nincs kizárva a védjegyoltalomból, ha használata révén – akár az elsőbbség időpontja előtt, akár azt követően – megszerezte a megkülönböztető képességet.

1. A „GRANDIOSE” nemzetközi szóvédjegy oltalmának Magyarországra történő kiterjesztését kérték a 3. osztályba sorolt sminktermékek körében.

A Hivatal – a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján – a védjegybejelentés magyarországi elismerését megtagadta. A bejelentő arra való hivatkozását, hogy a fogyasztók döntő többsége nem érti a védjegybejelentés tárgyát képező kifejezést, nem fogadta el a Hivatal, mert szerinte a kifejezés a franciául, illetve angolul nem beszélő magyar fogyasztók számára is jól érthető, a magyar nyelvben is meghonosodott és az élő nyelvben is használt,

leírva és hangzásában is nagyon hasonló „grandiózus” kifejezés kapcsán. A megjelölés nem minősül fantáziaszónak, ellenben leíró jellegű bármely áru – így az árujegyzékben megadott sminktermékek – vonatkozásában; az érintett áruk kimagasló minőségére, nagyszerű, csodálatos tulajdonságaira utal, azaz feldicséri a megjelöléssel ellátott termékeket. (A1186596/10.)

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasította. Álláspontja szerint tekintettel a szóban forgó áruk jellegére (kozmetikai cikkek, sminktermékek), azokat általános fogyasztásra szánják. A célközönség az adott esetben a szokásos mértékben tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő, átlagos fogyasztókból áll. Az ilyen fogyasztókról feltételezhető a magyar „grandiózus” szó és jelentésének ismerete valamint annak felismerése, hogy a lajstromozni kért megjelölés nem egyéb, mint ennek a kifejezésnek idegen nyelvi, adott esetben francia alakja, mely értelmezés valószínűségét fokozza, hogy az érintett sminktermékek jellemzően ilyen eredetűek. Ezek alapján különösebb gondolkodás nélkül is világos lehet az átlagos fogyasztó számára, hogy a megjelölés jelentése „nagyszerű” „pompás” „lenyűgöző”, amelyek az árujegyzékben szereplő sminktermékek tulajdonságai. A minőség, különösen a 3. osztályban szereplő áruk és bármely osztályban szereplő áruféleségek legtermészetesebb jellemzője, ilyen módon a „GRANDIOSE” szó közvetlen és konkrét fogalmi kapcsolatot mutat az érintett árukkal mégpedig olyan módon, hogy a célközönség azonnal, bármiféle további gondolkodás nélkül észlelheti a szóban forgó áruk minőségére utalást. (3.Pk.25.781/2014/3.)

2. A „HIPERSULI” szömegjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 35., 41. és 42. osztályok betűrend szerinti jegyzékében szereplő valamennyi szolgáltatás tekintetében.

A Hivatal nyilatkozattételre hívta fel a bejelentőt azzal kapcsolatban, hogy a „Hipersuli” megjelölés a 41. osztályba sorolt szolgáltatások tekintetében nem részesíthető védjegyoltalomban, mert kizárólag olyan adatokból áll, amelyeket a forgalomban a szolgáltatás fajtája, minősége és egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak. A bejelentő hivatkozott arra, hogy a „Hipersuli” oktatási program egy egyedi, innovatív termék, amely keretében kiválasztott iskolák egyes osztályai meghatározott tananyagokat az általa biztosított tabletek segítségével tanulhatnak, így nem csak élvezetesebb formában kapcsolódhatnak be az oktatásba, hanem a digitális eszközök használatát és az azokkal járó veszélyeket is elsajátíthatják. E koncepció, illetve annak megvalósítása olyan egyedi jegyeket hordoz, amely alkalmas más oktatási programoktól történő megkülönböztetésre.

A Hivatal a védjegybejelentést a 41. osztály betűrendjében szereplő valamennyi szolgáltatás tekintetében elutasította a Vt. 2. §-a (2) bekezdésnek a) pontja alapján, figyelemmel e szakasz (3) bekezdésére is. Indokolása szerint a „HIPER-” kifejezés a szolgáltatás kiemelkedően jó minőségére és gyorsaságára utalhat, ilyen szolgáltatást azonban a versenytársak is nyújthatnak. A „SULI” szövelem pedig a tanintézmények megnevezése, azt ugyancsak bárki használhatja. A két kifejezés együttesen olyan tanintézményre utalhat, ahol nagyon jó minőségű oktatási anyaghoz, nagyon gyorsan juthatnak mind a diákok, mind a tanárok. Ezért a lajstromozni kért megjelölést bárki felhasználhatja védjegye elemeként, kizárólagos oltalom engedélyezése senki számára sem indokolt. A szerzett megkülönböztető képességgel kapcsolatban a Hivatal – vizsgálva a bejelentő által csatolt bizonyítékokat – megállapította, hogy azok nem támasztják alá a megkülönböztető képesség megszerzését a 41. osztály betűrend szerinti jegyzékébe tartozó valamennyi szolgáltatás tekintetében, ezért a védjegybejelentést e körben elutasította. A 35. és a 42. osztályokban szereplő szolgáltatások tekintetében nem talált kizáró okot. (M1501241/11.)

A Fővárosi Törvényszék nem osztotta a Hivatalnak azt az álláspontját, hogy a „HIPER” és a „SULI” kifejezésekből képzett szóösszetétel alkalmas az árujegyzékben szereplő, oktatás, szórakoztatás, a sport- és kulturális tevékenységek jellemzőinek leírására. Álláspontja szerint ahhoz, hogy valamely megjelölés a leíró jellegű védjegyek oltalmának tilalma alá essen, az szükséges, hogy kellően közvetlen és konkrét kapcsolatot mutasson az árujegyzékben szereplő árukkal és szolgáltatásokkal oly módon, hogy az érintett közönség azonnal, bármiféle további gondolkodás, illetve asszociáció nélkül észlelje a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások, vagy azok jellemzői valamelyikének leírását. Rámutatott arra, hogy a „SULI” iskolát jelentő szlenges kifejezés, a „HIPER” szó a görög nyelvből átvett „hyper” kifejezés magyarosított alakja; szavak előtagjaként használatos; fokozottságot, valamin túlit, túlzott jelleget ír le. Jelentése tehát az utótagtól függően eseti, általában tudományos szakkifejezések előtagjaként fordul elő egy bizonyos érték meghaladottságát kifejező mennyiségjelzőként. A „suli” fogalmának tárgya a legáltalánosabb értelemben vett alap- vagy középfokú oktatási intézmény, amely természeténél fogva ilyen jellegű mennyiségjelzővel nem, legfeljebb minőségjelzővel illelhető. A két kifejezés egymás mellé helyezése így olyan fogalmi feszültséget szül, ami megkülönböztető képességet biztosít a Biomild-döntés értelmében. Mindezek miatt a lajstromozni kért szóösszetételnek nincsen olyan egyértelmű jelentése, amelyet az átlagfogyasztó különösebb gondolkodás, további asszociáció nélkül idézhetne fel a 41. osztályba sorolt szolgáltatásokkal összefüggésben. Téves ezért a Hivatalnak azon álláspontja, hogy a tárgyi megjelölés védjegyoltalmát a Vt. 2. § (2) bekezdésnek a) pontja akadályozza. Tekintettel arra, hogy a Hivatal a védjegybejelentést megalapozatlanul utasította el, a bíróság a további feltételek vizsgálata érdekében a határozatot hatályon kívül helyezte és a Hivatalt az eljárás folytatására utasította. (3.Pk.24.822/2015/4.)

3. A „Magánnyomozó” szómegjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 35., 41. és 42. osztályokba tartozó egyes szolgáltatásokra.

A Hivatal a védjegybejelentést a Vt. 2. §-a (2) bekezdésnek a) pontja alapján elutasította. Megállapította, hogy a lajstromozni kért „Magánnyomozó” szó a televízióban 2014. januárban indult új műsor címe. A bejelentő is utalt arra, hogy a műsor egy olyan detektív doku-reality, amely egy magánnyomozó iroda mindennapjait mutatja be. A műsor olyan történeteket elevenít meg, melyben a hétköznapi emberek magánnyomozó szolgáltatást vesznek igénybe. A bejelentett megjelölés kizárólag egy szóból áll, amely a műsor témájára utal, és nem köthető kizárólag a kérelmezőhöz. A megjelölés nem tartalmaz egyéb olyan elemet, amely kizárólag a védjegybejelentés jogosultjához kapcsolható (pl. fantáziaszó, szín, ábra stb.), ezáltal egyedi jelleget kölcsönözne ennek a szónak. A leíró jelleg a televíziós szolgáltatások tekintetében fennáll, mivel a megjelölés azok tartalmára utal, így azokkal közvetlenül kapcsolatba hozható. Ilyen jellegű és témájú TV műsor azonban más TV csatorna programjában is szerepelhet, ezért kisajátítása egyik csatorna számára sem indokolt. A Hivatal a Vt. 2. § (3) bekezdése alapján azt állapította meg, hogy a bejelentő a megkülönböztető képesség megszerzésének igazolására dokumentumot nem csatolt. (M1302466/10.)

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasította. Álláspontja szerint a Hivatal kellően feltárt tényállás alapján, helytállóan állapította meg, hogy a „Magánnyomozó” megjelölés leíró szóösszetétel, amely nem tartalmaz olyan egyedi elemet, amely alkalmassá tehetné arra, hogy megkülönböztesse a bejelentő szolgáltatásait mások hasonló szolgáltatásaitól. Ugyanakkor a megjelölés az általános nyelvhasználatban, illetve az üzleti kapcsolatokban állandóan és szokásosan alkalmazott foglalkozás neve is. Magánnyomozó az, aki saját vállalkozásában megbízás alapján derít fel a megrendelője által érdekesnek vagy

fontosnak ítélt tényeket. A megjelölés lajstromozása ezen szakma szereplőit kizárhatná a televíziós megjelenés lehetőségéből. A szerzett megkülönböztető képességgel kapcsolatban kitért a bíróság a Chiemsee-ügyben megfogalmazott szempontokra. A bejelentő a „Magánnyomozók” című televíziós műsor sugárzása és reklámozása alapján állította, hogy megszerezte a megkülönböztető képességet. Az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy a Vt. 18. § (2) bekezdése szerint definiált védjegyhasználat a lajstromozott alaktól csak a megkülönböztető képességet nem érintő elemekben térhet el. Adott esetben szómegjelölésről van szó, így annak többes számú alakja hasonló a védjegyhez, de nem azonos azzal tekintve, hogy a megjelölés megkülönböztető képességét a szó abban az alakban adja, ahogy az a lajstromban szerepel. A megjelölés használatának kiterjedtsége és időtartama is jelentőséggel bír, tekintettel a viszonylagos rövid piaci jelenlétre kétséges és nem igazolt a releváns fogyasztói körön belül azon fogyasztók aránya, akik a megjelölést a használóval azonosítják. Az igazolt használat tehát nem alkalmas a megkülönböztető képesség megszerzésének alátámasztására, így a Vt. 2. § (3) bekezdése szerint a megjelölés nem szerezhette meg használatára révén a megkülönböztető képességet. (3.Pk.21.739/2014/4.)

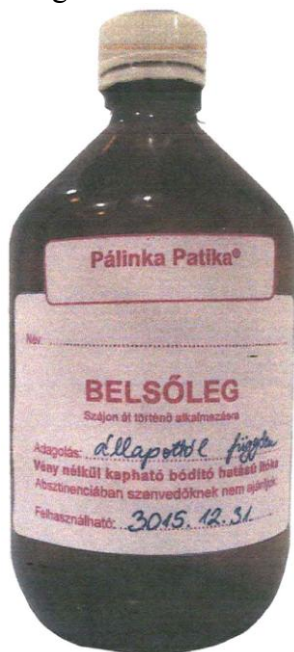
A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. Álláspontja szerint a lajstromozni kért „Magánnyomozó” kifejezés a magyar nyelv szabályainak megfelelően képzett, két önállóan is értelmes szóból álló összetett szó, amelynek a privát nyomozói foglalkozásra vonatkozó jelentése közismert, a köznapi nyelvhasználatban alkalmazott kifejezés. A szó általánosságban az adott tevékenység tekintetében leíró. Amennyiben a megjelölés 35., 41. és 42. szolgáltatási osztályokba tartozó televíziózással, programkészítéssel kapcsolatos, és e szolgáltatások témája a magánnyomozók élete, tevékenysége, illetve ezzel összefüggésben bűnügyi tematikájú szórakoztató műsort jelöl, úgy e szolgáltatások esetében a megjelölés kifejezetten körülírja a műsor lényegét és tartalmát, ezért nem rendelkezik „belső” megkülönböztető erővel. Miután a szómegjelölés más magyar eredetű kifejezéssel nem helyettesíthető, a többi versenytárs nem zárható el attól, hogy hasonló műsorának elkészítése és vetítése során a tematika megadására használja a védjegybejelentés szerinti megjelölést. Ezért a megjelölés a Vt. 2. § (2) bekezdés a) pontja alapján kizárt a védjegyoltalomból. A másodfokú bíróság a megkülönböztető képesség használatával történő megszerzését sem találta megállapíthatónak. Kifejtette, hogy a megváltoztatási kérelemhez csatolt adásnapló, tv műsor, tartalomismertető és nézettség adatok önmagukban, a nézői visszajelzések, körükben az ismertséget kutató felmérés hiányában nem teszik kétségtelenül megállapíthatóvá, hogy az adott címmel sugárzott műsort a televízió nézők kizárólag a bejelentőhöz kötik. Az intenzív reklámra vonatkozóan pedig a bejelentő csak előadást tett, azt okirattal nem támasztotta alá. (8.Pkf.27.393/2014/3.)

A Kúria a jogerős végzést hatályában fenntartotta. Nem értett egyet a bejelentőnek – tartalma szerint – azzal az érvelésével, hogy a védjegybejelentési eljárás során a megkülönböztető képesség használatával történő megszerzése az eljárás bármely szakaszában, folyamatosan bizonyítható. A Vt. 2. § (3) bekezdése értelmében a (2) bekezdés a) pontja alapján a megjelölés nincs kizárva a védjegyoltalomból, ha használatára révén – akár az elsőbbség időpontja előtt, akár azt követően – megszerezte a megkülönböztető képességet. A fenti anyagi jogi rendelkezésből nem következik a védjegybejelentési eljárás során az eljárás valamennyi szakaszában a korlátlan bizonyítás lehetősége és az eljárás egyes szakaszaiban a bizonyításra vonatkozó eljárási szabályok figyelmen kívül hagyásának kötelezettsége. (Pfv.IV.21.826/2015/3.)

II. Vt. 3. § (1) bekezdés b) pont

A Vt. 3. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyvoltalomban, ha az áru, illetve a szolgáltatás fajtája, minősége, földrajzi származása vagy egyéb tulajdonsága tekintetében alkalmas a fogyasztók megtévesztésére.

4. Színes térbeli alakzat védjegykénti lajstromozását kérték a 33. osztályban „pálinka” árukra, a 35. osztályba tartozó szolgáltatások körében, valamint a 42. osztályban „alkoholtartalmú italok előállításával kapcsolatban, mások részére végzett kutatási, fejlesztési és műszaki szakértői tevékenység, műszaki tervtanulmányok és szakvélemények készítése mérnöki munkákkal kapcsolatban” szolgáltatások vonatkozásában.

A Hivatal – a Vt. 3. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján – a védjegybejelentést a 33. osztály igényelt áru tekintetében elutasította. A határozat indokolásában kifejtett álláspontja szerint a fogyasztók megtévesztésére való alkalmasság vonatkozásában meghatározó jelentőségű a fogyasztót érő első benyomás. Az átlagfogyasztókban általában kialakuló megítélés, választás – köztudottan – inkább alapul felületes benyomáson, mint alapos elemzésen. Az ábrát alkotó üveg címke elrendezése, színhasználata, betűtípusa tekintetében megtévesztésig hasonló a gyógyszeres üvegeken szokásosan használt orvosságos címkéhez, amely általában a gyógyszerrel kapcsolatos információkat tartalmazza. A címke kialakításában, tartalmában mindössze azokat a tudnivalókat jeleníti meg, amelyekkel az átlagfogyasztó egy gyógyszeres üvegen lévő címkén találkozhat. A különbség csak annyi, hogy a címke pálinkára vonatkozó adatokat is tartalmaz, de összességében a felületes szemlélő számára a tárgybeli címke egyértelműen egy gyógyszeres címkét idéz fel. A megtévesztést tovább erősítheti a címke felső részén elhelyezett „Pálinka Patika” szókapcsolat, amely kialakítás egy „Pálinka” nevű gyógyszer tárra is utalhat. A címkén található „BELSŐLEG” kifejezés a gyógyszerészeti készítményeken a felhasználására vonatkozó információt jelöli, a „Vény nélkül” kifejezés pedig tovább fokozza a megtévesztés lehetőségét, mert ez a szókapcsolat az orvosi recept nélküli használat esetében fordul elő. A „Felhasználható” kifejezés a gyógyszerészeti termékekhez köthető szavatossági információnak minősül, a 3015. 12. 31. dátumot pedig a fogyasztók csak az alapos vizsgálódás után veszik észre. A bejelentőnek az áru értékesítési körülményeivel kapcsolatos érvelésével szemben a Hivatal kifejtette, hogy – akár kisebb boltokról, akár nagyobb bevásárlóközpontokról legyen szó – a

vásárlás során a fogyasztók képzetében megjelennek azok a termékek, amelyeket majd megvásárolnak. Ebbe beletartoznak azok a szokásos külső formák is, amelyeket a termékek csomagolása jelent, és amelyeket a vásárlók elsődleges tájékozási pontként használnak a vásárlás során. A megtévesztés így megvalósulhat, mert a fogyasztók az üzletekben egyaránt találkozhatnak szeszesitalokkal és gyógyhatású készítményekkel; a termékeken lévő feliratokat azonban nem biztos, hogy elolvassák, mert egy-egy, főleg jellegzetes csomagolású árut elsősorban annak külsődleges jegyei alapján választanak ki. Jelen esetben az érintett fogyasztói kör a megjelölés láttán a megszokott és gyakran használt orvosságot idézheti fel magában. Ennél is nagyobb jelentőséget tulajdonított a Hivatal a vásárlást követően, a háztartásában, a mindennapi környezetében felmerülő megtévesztés veszélyének, mert a megjelölést felületesen szemlélő átlagfogyasztó saját háztartásában találkozáskor a címkével, okkal gondolhatja azt, hogy orvossággal van dolga, hiszen az italok, a gyógyszerek és a gyógyhatású készítmények tárolása nem feltétlenül különül el teljesen a vásárlók otthonában. Ráadásul az „Adagolás állapottól függően” instrukció a fogyasztó számára sugallhatja a házi, otthoni kezelés lehetőségét. (M1500110/7.)

A Fővárosi Törvényszék – a megváltoztatási kérelmet elutasító határozatában – kiemelte, hogy a lajstromozni kért megjelölés tárgya egy gyógyszeres üveg. A gyógyszerári készítmények ezen jellegzetes csomagolásán megszokott az alkalmazás módjáról szembetűnően tájékoztató gyógyszerári címke, amelyen az erre jellemző feliratok olvashatók jellegzetes figyelemfelkeltő piros színnel. A megjelölés szövegei, színe és formavilága keltette összbenyomás egyértelműen a gyógyszerek világát idézi fel. Ezen az összbenyomáson nem változtat az előbbi címke szín- és formavilágába beolvadó, első látásra talán fel sem tűnő „Pálinka patika” szóösszetétel. A lajstromozni kért megjelöléssel érintett gyógyszerek és a kifogásolt szeszes ital áruk (pálinkák) annyiban hasonlóak, hogy szájon át bevehetőek és lenyelhetőek, elfogyaszthatók. Rendeltetésüket illetően azonban alapvetően különböznek, mert míg a szeszes italok esetében kifejezetten ez a cél, úgy a gyógyszereknél a cél a gyógyhatás elérése, melynek pusztán szigorúan szabályozott eszköze a gyógyszer elfogyasztása. Megkérdőjelezhetetlen érdek fűződik ahhoz, hogy a fogyasztók e kettőt ne keverjék össze egymással. A megjelölés tehát a szokásos mértékben tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő, átlagos fogyasztó számára azt sugallja, hogy a jelzett áru gyógyszer. Ez azonban nyilvánvalóan nem igaz azokra az árukra, melyekre a Hivatal a védjegybejelentést elutasította; a pálinka legfeljebb a népi humor szintjén értékelhető orvosságként, fogyasztásának célja és kockázata a gyógyszerek fogyasztásának céljától és kockázatától lényegesen különbözik. A megtévesztés lehetőségének értékelésekor nem annak van jelentősége, hogy az átlagfogyasztó a pálinkák és az ettől elértő, vagy ezzel kifejezetten ellentétes rendeltetésű gyógyszerek között általában különbséget tud-e tenni (ez nem is kétséges), hanem annak, hogy az áru kiválasztásának vagy felhasználásának szokásos körülményei között felmerülhet-e annak lehetősége, hogy az áru jellegét, rendeltetését a védjegy információi alapján ítéli meg. Erre a jelen esetben igenlő válasz adható, hiszen a kérdéses áruk mibenléte, összetétele közvetlenül nem érzékelhető, az üvegben lévő, folyékony halmazállapotú anyag összetétele, rendeltetése közvetlenül nem észlelhető, így a csomagoláson lévő védjegy sugallta azon információ, hogy az áru gyógyszerként fogyasztható, megalapozatlanul vezetheti a fogyasztót arra a tévedésre, hogy abban orvosság van. Felmerülhet így annak lehetősége, hogy a fogyasztó otthoni felhasználás során a lajstromozni kért megjelöléssel jelzett szeszes italt hasonló csomagolású gyógyszerrel téveszti össze. E tévedés lehetőségét nem zárja ki, hogy az áru csomagolásán a termék rendeltetését, fogyaszthatóságát illetően esetleg más adatokat is fel kell tüntetni. (3.Pk.23.332/2015/5.)

5. „F2 FULL FORCE NUTRITION” ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 25., 29. és 35. osztályokba tartozó egyes áruk vonatkozásában.

A Hivatal a védjegybejelentést az 5. áruosztályba tartozó „gyógyszerészeti és állatgyógyászati készítmények; egészségügyi készítmények gyógyászati használatra; tapaszok, kötszeranyagok; fogtömő anyagok és fogászati mintázó anyagok; fertőtlenítőszer; kártékony állatok irtására szolgáló készítmények; gombaölő szerek (fungicidek), gyomirtó szerek (herbicidek)” áruk tekintetében Vt. 3. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján elutasította. Hangsúlyozta, hogy az „alkalmas a fogyasztók megtévesztésére” kifejezésből egyértelműen következik, hogy a hivatkozott feltétlen kizáró ok nem csupán a fogyasztó tévedésének tényleges megtörténte esetén alkalmazható, hanem akkor is, ha a megtévesztés veszélye felmerül. Ez a veszély azonban a hivatali, bírósági és európai bírósági gyakorlat alapján kellően komoly kell, hogy legyen. Nem értett egyet a Hivatal azzal a bejelentői érveléssel, hogy a magyar átlagfogyasztó nem ismeri olyan mértékig az angol nyelvet, hogy a „NUTRITION” kifejezést valamilyen táplálékkal, élelemmel kapcsolatba hozza. Álláspontja szerint a táplálék-kiegészítők tekintetében releváns fogyasztói kör nagy valószínűséggel tudatosan használja és választja ki azon ételeket és táplálék-kiegészítőket, amelyeken a megjelölés szerepel. Azonban ilyen szintű tudatosság mellett sem várható el a fogyasztótól, hogy amennyiben egy konkrét terméknevet tartalmaz a megjelölés, feltételezze, hogy az a megjelölt fajtájú áru rendeltetésétől teljesen eltérő terméket jelöl. A szóban forgó kifejezés ugyanis a táplálék-kiegészítők megjelölésére elterjedten alkalmazott angol nyelvű változatban is. Mindezek alapján a fogyasztó okkal feltételezheti, hogy a lajstromozni kért megjelölés egy táplálék-kiegészítőt vagy táplálkozással összefüggő terméket jelöl, így a megtévesztés veszélye az 5. osztályban kifogásolt áruk tekintetében reálisan felmerül, sőt, az irtószeres esetében egészségügyi kockázattal is járhat. (M1403742/13.)

A Fővárosi Törvényszék osztotta azt a hivatali álláspontot, hogy a lajstromozni kért megjelölés annak „NUTRITION” szóeleme okán alkalmas a fogyasztók megtévesztésére. Rögzítette, hogy a „nutrition” kifejezés a szokásos mértékben tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő, átlagos fogyasztó számára azt fejezi ki, hogy a jelzett áru különösebb kockázat nélkül fogyasztható. Ez azonban nyilvánvalóan nem igaz azokra az árukra, melyekre a Hivatal a védjegybejelentést elutasította. A bíróság kiemelte, hogy a megtévesztés lehetőségének értékelésekor nem annak van jelentősége, hogy az átlagfogyasztó a táplálékok és az ettől elérő, vagy ezzel kifejezetten ellentétes rendeltetésű gyógyszerek, vegyszerek között általában különbséget tud-e tenni (ez nem is kétséges), hanem annak, hogy az áru kiválasztásának vagy felhasználásának szokásos körülményei között felmerülhet-e annak lehetősége, hogy az áru jellegét, rendeltetését a védjegy információi alapján ítéli meg. Erre a jelen esetben igenlő válasz adható, hiszen a kérdéses áruk mibenléte, összetétele és rendeltetése közvetlenül nem érzékelhető (hiszen csak hatásukban különböznek), így a csomagoláson lévő védjegy sugallta azon információ, hogy az áru táplálékként megehető, megalapozatlanul vezetheti a fogyasztót arra tévedésre, hogy a jelzett gyógyszer vagy

gyomirtó szer különösebb kockázat nélkül elfogyasztható. E tévedés lehetőségét nem zárja ki az, hogy a termék csomagolásán a termék rendeltetését, fogyaszthatóságát illetően esetleg más adatokat is fel kell tüntetni. Nincs jelentősége annak sem, hogy a „NUTRITION” szó kis méreténél és pozicionálásánál fogva alárendelt szerepet játszik a lajstromozni kért megjelölésben, sőt, ez inkább erősíti az áru jellegére, rendeltetésére utaló információként való értelmezését. Mindezekre tekintettel a bíróság a megváltoztatási kérelmet elutasította. (3.Pk.23.512/2015/4.)

III.Vt. 3. § (1) bekezdés c) pont

A Vt. 3. §-a (1) bekezdésének c) pontja alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha rosszhiszeműen jelentették be lajstromozásra.

6. A „TOTYA” szómegjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 11. osztályba sorolt „fűtőberendezések, fűtőkazánok, vegyes tüzelésű kazánok, kályhák” termékek körében.

A bejelentéssel szemben – a Vt. 3. §-a (1) bekezdésének c) pontjára hivatkozással – észrevételt nyújtottak be. Az észrevételt vizsgálva a Hivatal rögzítette, hogy a felek korábban üzleti kapcsolatban álltak. A „TOTYA” kazánok gyártását az ÉGSZÖV kezdte meg az 1960-as években, a szómegjelölés javára 1987 és 1997 között védjegyoltalom alatt állt. A kazángyártást a jogutód folytatta, azonban a részvénytársaság 2005-ben felszámolás alá került és ezt követően tényleges tevékenységet nem folytatott. Utalt a Hivatal arra, hogy egy korábbi eljárásában bírósági megállapítást nyert, hogy a „TOTYA” megjelölés évtizedek óta közismert és használt árujelző volt, így bárkitől elvárható volt annak pontos ismerete, hogy a megjelölés korábbi jogosultja az ÉGSZÖV volt. Azt is igazoltnak találta, hogy gyártóként és az ÉGSZÖV kereskedelmi partnereként a bejelentés időpontjában tudomása volt a bejelentőnek arról, hogy a „TOTYA” terméket az ÉGSZÖV vezette be a piacra és ő használta a megjelölést, ezáltal mind a fogyasztók, mind az üzleti partnerek az árujelzőt ehhez a vállalathoz kötötték. Rámutatott a Hivatal arra, hogy a szóban forgó árujelző alatt gyártott termékek tartós használatú fogyasztási cikkek, amelyeket a fogyasztók akár évtizedeken keresztül is használnak, így a termékről és gyártójáról szerzett ismeretek hosszú távon rögzülnek. A Hivatal – a csatolt számlákból – megállapíthatónak találta, hogy a felek 2007 óta üzleti kapcsolatban álltak egymással. Ennek értelmében a bejelentő megfelelő ismerettel rendelkezett arról is, hogy az észrevételt tevő fél megjelent a piacon a „TOTYA” kazánokkal, ilyen termékeket versenytársaként ő maga is gyárt. Mindezek alapján a Hivatal arra a következtetésre jutott, hogy a bejelentő a megjelölés ÉGSZÖV általi korábbi használatáról, más piaci szereplők párhuzamos használatáról tudva olyan megjelölésre kívánt kizárólagosságot biztosító oltalmat szerezni, amely az érintett kazánok piacán évtizedek óta használt és közismert árujelző volt. Tudatában volt annak, hogy a megjelölést egy másik szereplővel azonosítják, illetve hogy a vállalat megszűnését követően a megjelöléssel több vállalkozás is piacra lépett. Ebből következően oltalomszerzésének célja a versenytársai tevékenységének indokolatlan korlátozása vagy akár megakadályozása volt. Ezért az észrevételben hivatkozott rosszhiszeműséget megalapozottnak találta és a védjegybejelentést elutasította. (M1000980/23.)

A Fővárosi Törvényszék kiemelte, hogy a hivatkozott abszolút kizáró ok szempontjából – ahol a védjegy lajstromozhatóságát a közérdek felől kell vizsgálni – nem annak van jelentősége, hogy a felek egymás között miként használták a megjelölést, hanem hogy az a fogyasztók számára melyik piaci szereplőt azonosító módon jelent meg. Álláspontja szerint a bejelentőnek a védjegybejelentés napja előtt az alkatrész gyártáson és értékesítésen túl további

érdeke nem fűződött a „TOTYA” kazánokhoz, nem is tett lépéseket annak kontrollálására, hogy az általa gyártott alkatrészekből készre szerelt kazánokat ki, milyen árujelző alatt hozza forgalomba. A kazántesteket az ÉGSZÖV-nél a többi beszállító által gyártott részekkel együtt szerelték össze, majd a kész kazánokat az ÉGSZÖV neve alatt hozták forgalomba úgy, hogy utóbbi fenntartotta magának a jogot, hogy a kazánok gyártását átadja más gyártónak, továbbá bizonyos feltételek esetén párhuzamosan más gyártónál is megrendelhetette a kazánok gyártását. Mivel a szerződésben árujelzőkről, ezek használatáról, az árun való elhelyezés kérdéséről, illetve a jogellenes felhasználás elleni fellépés lehetőségéről nem esik szó, ebből következően az ÉGSZÖV rendelkezett az árujelzőkkel kapcsolatos jogokkal is. Ugyanakkor sem az ÉGSZÖV, sem a bejelentő nem tett időben lépéseket annak érdekében, hogy az 1997-ben megszűnt „TOTYA” védjegyet felélessze, a kizárólagos használati jogot ilyen módon fenntartsa. Nem intézkedtek avégett sem, hogy a versenytársak ne használják a megjelölést sem saját, sem olyan termékeiken, amelyekbe a bejelentő által gyártott alkatrészeket építik be. A bejelentő tehát tevékenyen közreműködött abban, hogy az észrevételt tevő fél olyan helyzetbe került, hogy saját jogú gyártója és forgalmazója volt a „TOTYA” kazánoknak anélkül, hogy ebben akadályozták volna. Az észrevételt tevő fél saját termékeinek műszaki jellemzőit és minőségét maga határozhatta meg, ezért a fogyasztók számára a „TOTYA” megjelölés ezen, kifejezetten rá jellemző minőséggel is azonosítható és ez elegendő okot szolgáltat arra, hogy tiltakozzon a megjelölés használatának más általi kisajátítása ellen. Az elsőfokú bíróság elfogadta, hogy a bejelentőt a védjegybejelentéssel harmadik személyek jogainak rosszhiszemű korlátozása vezette, ugyanis nem sikerült igazolnia olyan szándékot, mely az észrevételt tevő fél jogos igénye ellenére mégis indokolná és jogszerűvé tehetné ezt a törekvést. Valódi szándékát jól kifejezi a honlapján elhelyezett, fogyasztóknak szánt üzenet, ami a „TOTYA” kazánok hamisítására, bíróság előtti fellépésére vonatkozik azt sugallva, hogy a versenytársak hasonló termékei silányabb minőségű hamisítványok. Noha az irat a védjegybejelentés utáni, azonban másfajta indokolható bejelentői szándéokra nem merült fel adat. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a megváltoztatási kérelmet elutasította. (3.Pk.21.738/2014/8.)

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. Kiemelte, hogy a rosszhiszemű védjegybejelentés tilalma a védjegy azonosítási funkciójának az elősegítését szolgálja azon keresztül, hogy a megállapíthatóan máshoz vagy máshoz is köthető megjelölések esetén nem engedi a kizárólagos oltalom megszerzését. A megjelölés lajstromozására irányuló eljárásban annak van döntő jelentősége, hogy milyen szándék vezethette a bejelentőt a bejelentés időpontjában, kellő körültekintés mellett tudomása lehetett-e arról, hogy a megjelölés monopolizálásával harmadik személyek jogai sérülhetnek, illetve hogy mindent megtett-e ennek elkerülése, kiküszöbölése érdekében. Az adott esetben a bejelentő mindvégig márkafenntartó, értékmegővő törekvésére hivatkozott, ami a saját jogon alapuló, intenzív megjelölés használata fényében megítélése szerint alapot teremtett számára, hogy önállóan kérje a „TOTYA” megjelölés oltalmát különböző fűtőberendezésekre nézve. Egyrészt ez az érvelése egy olyan helyzetben, amikor azon kívül, hogy az ÉGSZÖV számára történt gyártáson, illetve az észrevételt tevő fél felé történt eladáson kívül a saját tevékenységére vonatkozóan további adattal nem szolgált, teljességgel súlytalan. Másrészt a jelen ügyben nem az az elsődleges kérdés, hogy a bejelentő milyen szerepet játszott a kazángyártásban vagy azon belül milyen üzleti részesedésre tett szert, hanem az, hogy az észrevételt tevő fél ismert lehetett-e arról, hogy a kazánok terén szintén „TOTYA” megjelölés alatt folytat tevékenységet és erről tudhatott-e a védjegybejelentő. A másodfokú bíróság megállapíthatónak találta, hogy a felek egymás működéséről tudva, illetve együttműködve fejtettek ki gyártási és kereskedelmi tevékenységet a kazániparban, miáltal a védjegybejelentés idején egymás versenytársai voltak és ezzel maguk, továbbá a releváns

piaci szereplők egyaránt tisztában voltak. A kifejtettek szerint a bejelentő alappal nem bízhatott abban, hogy a régi védjegy saját jogon történő felélesztése nem fog más piaci szereplő jogos érdekeinek sérelmével járni. Az is a jogszerű védjegybejelentés ellen szól, hogy a „TOTYA” kazán több évtizedes piaci jelenléte miatt bizton állítható, hogy az átlagos fogyasztó, de különösen a szakmai kör pontosan tisztában volt azzal, hogy a védjegy meghatározott személyhez, nevezetesen az ÉGSZÖV-höz köthető. Az pedig kifejezetten a védjegyjoggal alapvetően ellentétes joggyakorlás irányába mutat, hogy a bejelentő csak azt követően igényelt saját magának oltalmat a megjelölésre, hogy az észrevételt tevő fél azonos áruosztályban oltalom alatt álló, azonos szóra kiterjedő védjegyét törlési kérelemmel támadta meg. Mindezeket értékelve a Fővárosi ítéltábla arra a következtetésre jutott, hogy a bejelentő rosszhiszeműen járt el, amikor a megjelölés más által megvalósult használatáról tudva olyan megjelölésre próbált mindenkivel szemben kizárólagosságot biztosító oltalmat nyerni, amely az érintett piacon évtizedek óta használt és közismert árujelző volt. (8.Pkf.25.439/2015/5.)

IV. Vt. 4. § (1) bekezdés b) pont és (4) bekezdés

A Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, amelyet a fogyasztók összetéveszhetnek a korábbi védjeggyel a megjelölés és a védjegy azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt.

A Vt. 4. §-ának (4) bekezdése szerint e törvény alkalmazásában az összetéveszhetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez.

7. A „Grasovka” nemzetközi térbeli védjegy oltalmának Magyarországra történő kiterjesztését kérték a 32. osztályba sorolt „sörök” és a 33. osztályba tartozó „alkoholos italok (kivételesen sörök), párlatok, likőrök, vodka, ízesített vodka, bölényfűvel ízesített vodka, másképpen zubrovka” áruk tekintetében.

A bejelentéssel szemben – a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozással – felszólalást nyújtottak be. A felszólaló előadta, hogy jogosultja az alábbi korábbi elsőbbségű közösségi ábrás védjegynek.

A Hivatal a 2011. március 10-én tartott szóbeli tárgyaláson a védjegybejelentést a 33. osztály tekintetében elutasította, a 32. osztály tekintetében a megjelölés magyarországi oltalmát elismerte. A bejelentő megváltoztatási kérelmet terjesztett elő a hivatali határozat ellen. A Fővárosi Törvényszék (korábban: Fővárosi Bíróság) a Hivatal határozatát hatályon kívül helyezte és a Hivatalt új eljárás lefolytatására utasította. A megismételt eljárásban a Hivatalnak egyfelől érdemben állást kell foglalnia a felszólaló által benyújtott észrevétel tekintetében, miért tekinti az észrevétel által érintettnek az árujegyzék mindkét osztályát. Ezen túlmenően a Hivatalnak az ellenérdekű fél védjegye és a bejelentett megjelölés részletes leírása után meg kell ejtenie azok összehasonlítását vizuális, fonetikai és tartalmi szempontból.

A Hivatal – a megismételt eljárásban – a felmerülő eljárásjogi kérdések vonatkozásában leszögezte, hogy a bíróság a korábbi határozatát teljes egészében hatályon kívül helyezte és a Hivatalt új eljárás lefolytatására utasította, egyben arra kötelezte, hogy az észrevételben szereplő okokat is vizsgálja meg. Ennek alapján a Hivatal a nemzetközi védjegybejelentést az árujegyzékben szereplő mindkét áruosztályra nézve megvizsgálta. Elsőként az észrevételben foglaltakkal kapcsolatban foglalt állást. Az áru fajtája tekintetében megvalósuló megtévesztést a 32. áruosztályba sorolt "sörök" áruk tekintetében megállapíthatónak találta, ezért a 32. áruosztály tekintetében a védjegybejelentést elutasította. A lajstromozni kért megjelölés és a korábbi elsőbbségű védjegy összetéveszthetőségére alapított felszólalást szintén alaposnak találta és a nemzetközi védjegybejelentést elutasította. A felszólaló azon hivatkozásával kapcsolatban, miszerint a nemzetközi védjegybejelentés árujegyzékének 33. áruosztályában az ő védjegye – „zubrovka” szóelem – tűnik fel, a Hivatal arra utalt, hogy tekintettel az eljárás nemzetközi jellegére, a származási hivatal az, aki a nemzeti védjegybejelentés tekintetében megvizsgál(hat)ja az árujegyzéket. Amennyiben ez nem valósul meg, akkor a nemzetközi bejelentési szakaszban kizárólag a Nemzetközi Iroda az, aki kifogást emelhet árujegyzék kérdésben. Ily módon, alaki jellegű kifogást egy megjelölt országban sem lehet megtenni. (A964076/58.)

A Fővárosi Törvényszék egyetértett a Hivatallal abban, hogy a védjegyek összetéveszthetősége fennáll. Elvetette azt az eljárásjogi kifogást, hogy a Hivatal csak a korábbi megváltoztatás iránti kérelem keretei között dönthetett volna, ugyanis a bíróság mindenre kiterjedően helyezte hatályon kívül a hivatali határozatot. Így előről kezdődött az eljárás és a Vt. 58. §-ának (2) bekezdése értelmében a határidők az észrevétel tekintetében is megnyíltak. Mindezek alapján nem látott indokot a hivatali határozat megváltoztatására. (3.Pk.20.716/2014/10.)

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a bejelentő alappal sérelmezte, hogy a megismételt eljárásban a Hivatal nem vizsgálódhatott volna az árujegyzék 32. osztálya körében. A kiadott ideiglenes elutasítás csak részleges volt, az csak az árujegyzék 33. osztályát érintette, miként kizárólag erre vonatkozott a felszólalás is. A Hivatal a 25. sorszámú határozatában a nemzetközi védjegybejelentéssel szemben kiadott ideiglenes elutasítását hatályában fenntartotta és a bejelentést a 33. osztályra vonatkozóan elutasította, ugyanakkor a 32. osztály tekintetében az oltalmat elismerte. A bejelentő a határozatot csak részlegesen támadta, mert csak a 33. osztályra vonatkozó döntés volt számára sérelmes. Ezért figyelemmel a Vt. 79. §-án keresztül irányadó Pp. 215. §-ára, ami akként rendelkezik, hogy a döntés nem terjedhet túl a kereseti kérelmen, jelen esetben a megváltoztatási kérelem alapján az elsőfokú bíróságnak csak a 33. osztály körében volt lehetősége a hivatali határozat jogszerűségének a vizsgálatára, de a kérelemhez kötöttség folytán nem érinthette a 32. osztályra már megadott oltalmat, ami ellen az ellenérdekű fél legfeljebb törlési eljárást kezdeményezhet. A felszólalással kapcsolatban a másodfokú bíróság úgy találta, hogy az árujegyzék 33. osztályába tartozó termékekre vetítve az átlagfogyasztóra nem gyakorol a bejelentés szerinti nemzetközi védjegy az ellentartott védjegytől eltérő összbnyomást, ami reálisan magában rejti az árujelzők összetéveszthetőségének a lehetőségét, ugyanakkor a 32. osztályban nincs akadálya az oltalom Magyarországra való kiterjesztésének. Mindezek alapján a Fővárosi ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését a hivatali határozatra is kiterjedően részben megváltoztatta, a nemzetközi védjegybejelentés oltalmát a 32. osztályban elismerte. (8.Pkf.25.365/2015/5.)

8. Ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 36. osztályba tartozó „adósságrendezési szolgáltatások, bankügyletek, csekkek hitelességének ellenőrzése, ékszerek értékbecslése, értékek letétbe helyezése, faktorálási szolgáltatások, finanszírozási szolgáltatások, hitelirodák, hitelkártyák kibocsátása, hitelkártya-szolgáltatások, ingatlankezelés, ingatlanlízing, ingatlanok értékbecslése, jelzálog-hitelezés, kölcsön [finanszírozás], kölcsön nyújtása kezességvállalás mellett, követelésbehajtási ügynökségek, műtárgyak értékbecslése” szolgáltatások vonatkozásában.

A bejelentéssel szemben – többek között a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozással – felszólalást nyújtottak be. A felszólaló előadta, hogy jogosultja a korábbi elsőbbségű közösségi védjegynek a 35., 36., 38. és 45. osztályba sorolt szolgáltatások tekintetében.

A Hivatal a felszólalásnak helyt adott és a védjegybejelentést elutasította. A megjelöléseket összevetve arra a megállapításra jutott, hogy a szemben álló megjelölések mindegyikében az „evo” szóelem domináns, amely erős megkülönböztető képességgel rendelkezik, mert az árujegyzékben szereplő pénzügyi, banki szolgáltatások tekintetében önálló jelentéssel nem

bír. Ehhez képest az ábrás elemek járulékos jellegűek, amelyek inkább csak díszítő funkciót töltenek be. Emellett a lajstromozni kért megjelölésben szereplő „bank” szóelem a védjegybejelentés árujegyzékében szereplő szolgáltatások tekintetében leíró jellegű, így az összetéveszthetőség értékelése szempontjából kevésbé releváns. Az árujegyzékek vizsgálata során a Hivatal arra a következtetésre jutott, hogy a védjegybejelentés árujegyzékében megjelölt egyes szolgáltatások – például a bankügyletek és a hitelkártya-szolgáltatások – azonosak, más szolgáltatások pedig, mint például az ékszerek, ingatlanok, műtárgyak értékbecslése, nagymértékben hasonlóak a korábbi védjegy árujegyzékének 36. osztályában szereplő pénzügyi, bankügyleti, biztosítási szolgáltatásokhoz. Az összetéveszthetőség értékelése során a Hivatal figyelembe vette azt is, hogy a bankszektorban viszonylag kevés szereplő van jelen. Egy ilyen szűkebb piaci szegmensben pedig a hasonló megjelölések kevésbé férnek meg egymás mellett, nagyobb a veszélye annak, hogy a fogyasztók a megjelöléseket egymással összetévesztik. Mindezek alapján azt a következtetést vontta le, hogy a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontba foglalt kizáró ok akadályozza a megjelölés védjegyoltalmát. (M1400312/25.)

A Fővárosi Törvényszék – a megváltoztatási kérelmet elutasító határozatában – rámutatott arra, hogy az összevetett árujegyzékekben szereplő, jellemzően banki, pénzügyi szolgáltatások, igénybevevője olyan átlagfogyasztó, akiről a szokásosnál nagyobb mértékű tájékozottság, körültekintés és figyelem feltételezhető, mert az ilyen szolgáltatások általában nagy értékűek, sokszor a fogyasztó vagyonához mérhetőek, igénybevételük a fogyasztónak akár egész egzisztenciáját befolyásoló döntés lehet. Az áruk azonossága, illetve hasonlósága nem volt vitás, a bíróság egyetértett azzal a hivatali állásponttal is, hogy a lajstromozni kért megjelölés és az ellentartott védjegy összetéveszthető. Mindezen körülmények miatt a vizsgált védjegy és a megjelölés összevetésének reális veszélye annak ellenére megállapítható, hogy a kifejtettek szerint a szokásosnál tájékozottabb és alaposabb figyelmű fogyasztó megítéléséből kell kiindulni. (3.Pk.23.573/2015/3.)

V. Vt. 5. § (1) bekezdés a) pont

A Vt. 5. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, amely másnak személyhez – különösen névhez, képmáshoz – fűződő korábbi jogát sértene.

9. A Hivatalnál oltalom alatt áll a „**MATIAS**” szóvédjegy a 33. osztályba tartozó „borok” és a 35. osztályba sorolt „borkereskedelem” szolgáltatások körében.

A védjegy törlése iránt kérelmet terjesztettek elő – többek között – a Vt. 5. §-a (1) bekezdésének a) pontjára hivatkozással. A kérelmező kifejtette, hogy az érintett piacon jól ismert a Mathiász név, melynek ismertségét a támadott védjegy jogosultja jogellenesen kívánja kihasználni. Állította, hogy a „Mathiász” családnév használatára ő engedélyt nem adott, a támadott védjegy e név használatához való jogát sérti.

A Hivatal tárgyi határozatával a védjegyet keletkezésére visszaható hatállyal törölte. A határozat indokolásában kifejtette, hogy a névhez való jog sérelmét a hasonló név használata is megvalósíthatja, ezért nem volt alapos a jogosult azon érvelése, hogy a tárgyalt kizáró ok csak névazonosság esetén alkalmazható. A Hivatal megállapította, hogy a támadott védjegy a kérelmező és Mathiász János vezetékneve között az összetéveszthetőséget megalapozó hasonlóság áll fenn. A „Mathiász” családnévről egyrészt Mathiász János szőlőnemesítőt ismeri fel a borszakmai közönség, hiszen a tevékenysége, munkássága széles körben ismert.

Megállapítható volt azonban az is, hogy Mathiász Gábort is azonosítják a név hallatán, tekintettel arra, hogy mint leszármazó a Mathiász örökség megőrzésére törekszik, a Mathiász életmű program megalkotásában tevékenykedik, melyet alátámasztanak a kérelmező által benyújtott dokumentumok is. Jelentőséggel bírt a Hivatal szerint az is, hogy a „Mathiász” név nem tekinthető gyakori családnévnek, az kifejezetten ritka. Ezáltal a támadott védjegyben szereplő, a kérelmező és szakmai körökben elismert felmenőjének családnévéhez nagymértékben hasonló megjelölés használata a kérelmező és Mathiász János névhez való jogának sérelmét valósítja meg. Ezért a Hivatal a Vt. 5. §-a (1) bekezdésének a) pontjára történő hivatkozást megalapozottnak találta és a védjegyet törölte. (M0802863/29.)

A Fővárosi Törvényszék kiemelte, hogy a személyhez fűződő jogokat csak személyesen lehet érvényesíteni. A kérelmező dédapja, Mathiász János (1838-1921) már nem él, így kizárt, hogy névviselési jogának sérelmét panaszolva a kérelmező fellépjen a védjegy törlése érdekében. Meghalt személynek csak az emléke vagy a jóhírneve sérthető, ez ellen a Ptk. 85. § (3) bekezdése biztosít igényérvényesítési jogot a kegyeleti jog jogosultjának. Tehát a kérelmező a védjegyet legfeljebb mint dédapja emlékét sértő megjelölést támadhatja, azonban ez nem volt bizonyított. Az a körülmény, hogy a jogosult az elhunyt személy családnévéhez hasonló megjelölést lajstromoztatott nem tekinthető kegyeleti jogba ütközőnek, mert okszerű az a magyarázat, hogy a „MATIAS” védjegy a jogosult családnévének latinus megfelelője és amennyiben azzal találkozva az átlagos fogyasztóban Mathiász János alakja sejlik fel, ez még nem kelt ránézve olyan negatív képzetet, aminek alapján kegyeleti jog sérelme lenne megállapítható. A kérelmezőnek a kegyeleti jog megsértéséhez többlettényállást kellett volna igazolnia, azonban nem bizonyította, hogy a jogosult borainak minősége, borászati szakmai elkötelezettsége és kompetenciája olyan hibával vagy hiányossággal bírna, amely alkalmas arra, hogy csorbítsa dédapja növénynevelési teljesítményét. Az elsőfokú bíróságban a támadott védjegy használatát alátámasztó dokumentumok alapján éppen ellenkező benyomás alakult ki, hiszen a jogosulti borok keltette összbenyomást, a címkék világát kifejezetten átgondolt és letisztult koncepció jellemzi, e borok szakmailag elismertek, díjnyertes is akad közöttük, összességében olyan, a legkorszerűbb technológiával előállított, nagyobb részt felső- középső kategóriás termékekről van szó, amelyek jól elhatárolhatók a rossz minőséget megtestesítő „kannás” boroktól. Emellett az is bizonyított, hogy a jogosult következetes és költségigényes marketinggel tette országszerte ismertté borait és nem merült fel adat arra, hogy ebben Mathiász János érdemeit kívánta volna kihasználni. Elvetette az elsőfokú bíróság a kérelmezőnek arra való hivatkozását is, hogy a védjegy a saját névviseléshez való jogát sérti. A kérelmező nem vitásan elkötelezett ápolója dédapja emlékének, széleskörű társadalmi tevékenységet fejt ki, üzleti tervei is vannak, de a családnévéről képzett védjegyeit ténylegesen nem használja, így hagyományápoló, közérdekű törekvései inkább egy szűkebb szakmai közönség előtt ismertek. A kérelmező személye ismertnek csak annyiban tekinthető, amennyiben ismert a családnéve és híres dédapja szakmai öröksége. Az előtárt bizonyítékok alapján azonban már az sem bizonyos, hogy az átlagfogyasztó általános műveltségének részét képezi Mathiász János nevének és szakmai teljesítményének ismerete. Ebben a helyzetben pedig valószínűtlen, hogy a támadott védjegy alapján a kérelmező személye merüljön fel az átlagos fogyasztóban és bárminő zavar alakuljon ki a tekintetben, hogy a támadott védjegy esetleg őt azonosítja. Másfelől a kérelmező maga állította, hogy növénynevelési, borászati tevékenységgel sosem foglalkozott, így az árujegyzékben szereplő borok és borkereskedelem, valamint a kérelmező közérdekű tevékenysége nem áll olyan fogalmi kapcsolatban, ami a törölni kért védjegy és a kérelmező személynevének asszociációs alapú összekeverését eredményezné. Mindezek miatt az elsőfokú bíróság a hivatali határozatot megváltoztatva a jogosulti védjegy oltalmának fenntartása mellett döntött. (3.Pk.22.909/2014/3.)

A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a törlési kérelem nem eredményezheti a védjegyoltalom megvonását, mert nem sérti a kérelmező névhasználati jogát, ezért nincs akadálya a jogosulti védjegy fenntartásának. Kiemelte, hogy a névviselési jog sérelmét jelenti minden olyan névként funkcionáló megjelölés jogosulatlan használata, amelyről valamely más személyre, az általa folytatott tevékenységre lehet közvetlenül vagy közvetve következtetni. A névhasználat jogsértő jellege akkor is megállapítható, ha a kifogásolt megjelölés nem azonos teljes mértékben az érintett névvel, azonban minden esetben körültekintően kell eljárni a jogellenesség megállapításának értékelésénél. A másodfokú bíróság álláspontja szerint helyesen mutatott rá az elsőfokú végzés, hogy a viszonylagos lajstromozást akadályozó okok alapján csak a korábbi akadályozó jog jogosultja kérheti a védjegy törlését. A kérelmező így legfeljebb kegyeleti joga keretében, mint hozzátartozó sérelmezheti néhai dédapja emlékének vagy jóhírnevének a megsértését. Egyrészt a kérelmező kegyeleti joga sérelmére nem hivatkozott, másrészt nem bizonyított olyan többlettényállást, ami arra a következtetésre adna okot, hogy a védjegybejelentés, illetve a jogosult védjegy alatt folytatott tevékenysége negatívan befolyásolná a híres és elismert szőlőnemesítő, néhai Mathiász János nevét vagy szakmai érdemeit, eredményeit, ezen keresztül emlékéit vagy jóhírnevét. Az elsőfokú bírósággal egyetértve a kérelmező névjogi sérelmét sem látta fennállónak a másodfokú bíróság. Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. (8.Pkf.25.825/2015/3.)

10. Ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 33. osztályba tartozó „Badacsony eredetmegjelölés területéről származó alkoholos italok (sörök kivételével)” áruk és a 43. osztályba tartozó „vendéglátás (élelmezés); időleges szállásadás” szolgáltatások körében.

A bejelentéssel szemben – többek között a Vt. 5. §-a (1) bekezdésének a) pontjára hivatkozással – felszólalást nyújtottak be.

A Hivatal a védjegybejelentést elutasította. A határozat indokolásában kitért arra, hogy a releváns jogszabályok nem tartalmaznak olyan kitétel, mely szerint kizárólag a teljes név alapján lehet jogvédelmet kérni. A közismertség kapcsán benyújtott bizonyítékok alapján megállapította, hogy a borászati körökben a „Laposa” névről elsősorban dr. Laposa József ismert, mégpedig borászként, szakíróként és tájépitészként. Rögzítette, hogy a lajstromozni kért megjelölés domináns eleme a „Laposa” név, mert a „badacsony” szó leírónak tekinthető, az ábrás jelleg pedig csak a betűk speciális elrendezéséből áll. A rendelkezésre álló bizonyítékokból arra a következtetésre jutott, hogy a felszólaló hozzájárulása hiányában jogtalan a bejelentő azon törekvése, hogy a „Laposa” nevet dominánsan tartalmazó megjelölésre borok és az azokhoz szorosan kapcsolódó vendéglátási szolgáltatások tekintetében kizárólagos jogosultságot szerezzen. Hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla

8.Pkf.21.381/2007/4. számú ítéletére, amely szerint önmagában az, hogy ugyanazon vezetéknevvel több személy felléphetne, nem jelenti azt, hogy önállóan nem lehet fellépni a jogok védelmében, és ugyanazon jognak egyidejűleg több jogosultja is lehet. Tényként állapította meg a Hivatal, hogy a védjegybejelentést a bejelentői társaság nevében Laposa Bence tette, ennek ellenére is jogszabályba ütköző a bejelentés, mert a névhasználatra jogosult másik személy – a felszólaló – a bejelentéshez hozzájárulást nem adott. Ugyanis a névhasználatához való jog személyhez fűződő jog, így a család egyik tagjának önálló jognyilatkozatai nem tekinthetők a név többi jogosultja által adott hozzájárulásnak. Jelen esetben nem találta a Hivatal megállapíthatónak, hogy a Laposa vezetéknev kereskedelmi névvé vált volna. A szakmai körökben a Laposa vezetéknev jogosultjaként ismert felszólaló ugyanis nem tett arra vonatkozó nyilatkozatot, illetve nem kötött a bejelentővel olyan tartalmú megállapodást, amely alapján vezetékneve árujelzőként történő használatához hozzájárult volna, s a bejelentői cégnévben sem szerepelt a családnév. (M1002005/43.)

A Fővárosi Törvényszék nem értett egyet a Hivatallal abban, hogy a megjelölés lajstromozása a felszólaló névhez fűződő jogát sértene. Megállapította, hogy a Laposa rendkívül ritka családnév, továbbá hogy a felszólaló kétségtelenül ismert borászként is, ám ez túlnyomórészt szakírói, blogger tevékenységének köszönhető. A felszólaló és fia ismertsége a közvélekedésben erősen keveredik, ugyanis Laposa Bence legalább ilyen mértékben ismert borászként, a 2000-es évek második felétől pedig a Laposa-család tagjaként kifejezetten ő jelent meg ebbéli minőségben a nyilvánosság előtt. A családi borászatot nem vitásan a felszólaló hívta létre. A családi pincészet növekedése azzal állítható párhuzamba, hogy a felszólaló fokozatosan a fiának engedte át a gazdaság szervezését, miközben saját szerepe súlytalanná vált és tevékenységét a szakmai tanácsadásra korlátozta. Amennyiben a „Laposa”, „Laposa családi pincészet” vagy „Laposa család pincészete” szóösszetételek boros palack címkéken, szakkönyvekben, internetes cikkekben, borkóstolókon, borfesztiváli kitelepülések során való használata árujelzőként valósult meg, akkor a megjelölés már a családi pincészet működése idején elkezdett kereskedelmi névvé válni, és 2007-ben már ilyenként vált a bejelentő részévé. Az elsőfokú bíróság érvelése szerint a „Laposa” szót dominánsan tartalmazó színes ábrás megjelölés tekintetében a bejelentő eredeti jogszerző, mert a logót ő tervezte meg, majd a jelentős mértékű marketinggel, komoly forgalmazási volumennel ő tette azt ismertté. Ha tehát a „Laposa” megjelölés kereskedelmi névvé válása meg is kezdődött a pincészet családi korszakában, e folyamat a bejelentői teljesítmény eredményeként teljesebben ki. Azon túl, hogy az ábra megtervezését Laposa Bence, mint a bejelentő ügyvezetője rendelte meg, ő volt az, aki a megjelölést kifejezetten árujelzőként kezdte el használni. A végzés okfejtése szerint a felek együttműködése önmagában feltételezi a bejelentőnek a „Laposa” árujelzőre vonatkozó használati jogát és erről a felszólaló és fia sem gondolkodtak másképpen, hiszen ilyen engedélyre maguk utaltak a 2011. november 28-i felszólító levelükben. Egyértelműen fejeződik ki a bejelentő használati jogának feltétlensége Laposa Bence 2011. április 1-jei nyilatkozatában, amely korlátozásmentes használati jogról szól, elismerve a bejelentőnek a megjelölésre vonatkozó tulajdonjogát. A becsatolt bizonyítékok a Fővárosi Törvényszék álláspontja szerint azt támasztják alá, hogy a megjelölés olyan kereskedelmi név, amelynek kizárólagos használatára a bejelentő jogosult, és aminek használata a felszólaló névviselési jogával szemben sem tekinthető jogosulatlanoknak, ezért a Vt. 5. § (1) bekezdés a) pontja nem akadályozza a megjelölés védjegyként való lajstromozását. (3.Pk.21.349/2014/12.)

A Fővárosi Ítéltábla hangsúlyozta, hogy a jelen eljárásban a Vt. 5. § (1) bekezdés a) pontja szempontjából annak van ügyszempontú jelentősége, hogy a felszólaló a hozzájárulása hiányára hivatkozva állítja a személyiségi jogának, ezen belül a névhasználatához fűződő jogának a

sérelmét, és ő ellenzi a védjegybejelentés lajstromozását. Az ügyben azt kellett vizsgálni, hogy a felszólaló saját személyében eredményesen felléphet-e a megjelölés védjegyoltalmával szemben. A felszólaló Laposa családnevét tartalmazó kombinált védjegyet bejelentő társaság nevében a „Laposa” kifejezés nem jeleink meg, ez a tulajdonnév a vállalkozás számára nem jelent azonosító funkciót. A cégnévben vezérszóként a „Bazaltbor” szó szerepel, amely védjegyoltalom alatt álló szóösszetétel használatára engedéllyel is rendelkezett a védjegyjogosultaktól. A Laposa család nevének védjegyként való lajstromozásához azonban nem szerezte be a jogosultak Vt. 7. §-a szerinti hozzájáruló nyilatkozatát. A bejelentő ezzel a hozzájárulással háríthatta volna el a felhívott viszonylagos lajstromozást kizáró akadályt. Mivel a családnév védjegyként való használatához hozzájárulással a felszólalótól a bejelentő nem rendelkezett, ezért a Hivatal helyesen állapította meg, hogy a felszólaló névviseleshez fűződő személyiségi jogát sértené a lajstromozás. Ezen a megítélésen nem változtat az a körülmény, hogy a bejelentés, illetve logó megterveztetése időpontjában Laposa Bence látta el a bejelentőnél az ügyvezetői teendőket, mert ez nem mentesít a felszólaló által hivatkozott névjogi sérelem lehetősége alól. A felszólaló neve és személye elsősorban borszakmai, de lokális szinten és részben a minőségi borokat kedvelő fogyasztók szélesebb körében is ismert volt a borairól, tevékenységéről, továbbá szakismeretéről, miáltal a borok és a hozzá kapcsolódó szolgáltatások tekintetében a „Laposa” nevet hozzá is köthették. Ilyen helyzetben különösen elengedhetetlen lett volna, hogy a bejelentő a felszólaló kifejezett engedélyét kérje a lajstromozáshoz, hiszen a családnevét csak akkor lehetett volna a megjelölésben jogszerűen szerepeltetni, ha azt a névjogosultak nem kifogásolják. A kereskedelmi névvel kapcsolatban megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a bejelentő önmagában nem használta a „Laposa” szót üzleti, kereskedelmi vagy gazdasági tevékenysége jelzésére, az a védjegybejelentésben és a forgalomban lévő palackcímkéken is a „badacsony” földrajzi névvel és ábrás elemekkel együtt található, cégnevében pedig nem szerepel. Emellett teljes mértékben egyetért a felszólalóval abban, hogy a „Laposa” szó kereskedelmi névvé válásának esetleges bizonyítottága esetén sem került igazolásra a jelen esetben a felszólaló családnevétől való önállósulása, elválása és a névjogi jogosultak részéről a használat hosszú ideig való tűrése. Mindezt értékelve a másodfokú bíróság arra a meggyőződésre jutott, hogy a „Laposa” családnevet uralkodóan magában foglaló védjegybejelentésre a bejelentő javára nem adható kizárólagos oltalom, mert az sértené a felszólaló névhasználathoz fűződő jogát, és elzárná őt saját nevének árujelzőként való használatától, ami nem egyeztethető össze a védjegy társadalmi rendeltetésével. (8.Pkf.25.856/2015/7.)

VI. Vt. 18. § (1) bekezdés, 91. § (4) bekezdés

A Vt. 18. §-ának (1) bekezdése alapján ha a védjegyjogosult a lajstromozástól számított öt éven belül nem kezdte meg belföldön a védjegy tényleges használatát az árujegyzékben szereplő árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban, vagy ha az ilyen használatot öt éven át megszakítás nélkül elmulasztotta, a védjegy oltalmára alkalmazni kell az e törvényben előírt jogkövetkezményeket [4. § (3) bek., 5. § (2) bek. b) pont, 30. § d) pont, 33. § (2) bek. a) pont, 34. §, 61/E. §, 73. § (2) bek.], kivéve, ha a védjegyjogosult a használat elmaradását kellőképpen igazolja.

A Vt. 91. §-ának (4) bekezdése értelmében a bíróság figyelmen kívül hagyja a fél által a megváltoztatási kérelemben vagy annak benyújtását követően előterjesztett azt a nyilatkozatot, állítást vagy bizonyítékot, amelyet a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala az előtte folyó eljárásban – a 40. § (3) bekezdésével összhangban – szabályszerűen hagyott figyelmen kívül.

11. A Hivatalnál oltalom alatt áll a „**TÚRÓ RUDI**” színes ábrás védjegy, melynek árujegyzékébe a 29. osztályba sorolt „tej és egyéb tejtermékek” áruk tartoznak. A védjegy oltalmának használat hiánya miatti megszűnése megállapítása iránt kérelmet terjesztettek elő.

A Hivatal megállapította, hogy a védjegyoltalom a kérelem benyújtásának napjára visszaható hatállyal megszűnt. A bizonyítékokat értékelve arra a következtetésre jutott, hogy az árujegyzékbe sorolt termékek vonatkozásában intenzív használat valósult meg, azonban a számlákon a termék kivétel nélkül „Pöttyös” néven szerepel, ami a „TR”, az „Óriás”, illetve a „natúr, epres, bonbon” stb. szóelemekkel egészül ki. A reklámanyagokon, reklámfilmeken, csomagolóanyagokon és az internetes megjelenéseken kizárólag a „Pöttyös Túró Rudi” szóelemmel ellátott színes ábrás árujelző szerepel, ahol dominánsan, fehér, tömör betűkkel és sötétkék kontúrral a „Pöttyös” szóelem, alatta ugyanilyen betűtípussal, lényegesen kisebb betűkkel a „Túró Rudi” szóösszetétel olvasható. E szóelemek háttéréül egy elnyújtott, fehér kontúrú, piros ellipszis forma, illetve azonos távolságra elhelyezett, fehér alapon piros pöttyökkel telített háttér szolgál. A Hivatal úgy találta, hogy az igazolt használat eltér a támadott védjegytől. Kifejtette, hogy önmagában az a körülmény, hogy egy összetett ábrás védjegy tartalmaz egy megkülönböztető képességgel rendelkező szóelemet, nem jelenti azt, hogy az egyéb ábrás elemek ne befolyásolják az összbenyomást, illetve ne bírhatnak megkülönböztető képességgel. A „Túró Rudi” szóelem egyezése önmagában nem jelenti, hogy csak a megkülönböztető képességet nem érintő elemekben térnek el egymástól; a támadott védjegy, illetve a ténylegesen használt megjelölés keltette összbenyomás eltérő. Különbség mutatkozik az oltalom alatt álló védjegy és a használt árujelző színeiben, hiszen míg a lajstromozott védjegy uralkodó színe a világoskék, addig a használt árujelző uralkodó színe a piros. A védjegyben az eltérő színvilág és a „TÚRÓ Rudi” domináns szóelem mellett egyéb szóelemként a „Szabolcstej” szóelem ábrás kialakítása is megjelenik. A használt megjelölésben pedig a „Túró Rudi” szóelem mellett, meghatározó, domináns elemként kivétel nélkül megjelenik a „Pöttyös” szóelem. A Hivatal tehát nem fogadta el a benyújtott bizonyítékokat a támadott védjegy használatának igazolására, mert a ténylegesen használt megjelölés és a védjegy a megkülönböztető képességet érintő elemekben különböznek. Nem fogadta el a Hivatal a jogosult védjegycsaládra való hivatkozását sem, mert nem tudta igazolni, hogy a támadott védjeggyel ellátott termékeivel ténylegesen jelen van a piacon.

A megszűnés időpontját illetően a Hivatal kifejtette, hogy a Vt. 30. §-ának (2) bekezdésébe foglalt speciális szabály jelen esetben nem volt alkalmazható. A kérelmező a védjegy oltalmának megszűnését elsődlegesen a kérelem benyújtásának napjához képest korábbi időpontra kérte megállapítani, a megszűnésre okot adó körülményt azonban nem nevesítette és annak fennállását nem bizonyította. Kifejtette, hogy bár a Vt. nem definiálja, hogy a „megszűnésre okot adó körülmény” alatt pontosan mit kell érteni, a kialakult gyakorlat szerint ezt akként kell értelmezni, mint a használat hiánya miatti megszűnés megállapítása iránti eljárás esetében a védjegyhasználattal össze nem függő ok. Ilyen például a felek között folyó bitorlási per lehet. Lényeges tehát, hogy a megszűnésre okot adó körülményt a kérelmet benyújtó félnek kell kifejezetten nevesítenie és annak fennállását bizonyítania. Tekintettel arra, hogy ezen megszűnési időpontokra okot adó körülményt a kérelmező nem igazolta semmilyen irattal, így a Hivatal a kérelem benyújtásának napjára visszaható hatállyal állapította meg a védjegyoltalom megszűnését.

(M9500752/27.)

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasította. Álláspontja szerint a Hivatal helytállóan állapította meg, hogy a jogosult nem igazolta a tárgybeli védjegy Vt. 18. §-ának megfelelő használatát, de még csak olyan megjelölés használatát sem, amely e védjegytől pusztán a megkülönböztető képességet nem érintő elemekben különbözik. Kifejtette, hogy a használat igazolására a bírósági szakaszban csatolt iratokat, így különösen „Retro Túró Rudi” termékről készített fotót, a jogosult cégszerűen aláírt nyilatkozatát, szállítólevelet és közvélemény-kutatást – a Vt. 91. § (4) bekezdése alapján – figyelmen kívül kellett hagynia, mert azok benyújtásával a jogosult elkésett. A tárgyaláson előadottak alapján világos, hogy ezek a dokumentumok már a Hivatal előtti eljárásban is a jogosult rendelkezésére álltak, vagy beszerezhetőek lettek volna. Az, hogy a jogosult saját adminisztratív hibájából nem csatolta azokat, nem menti késedelmét. Nyilvánvalóan nem valószínűsíti a jogosult mulasztásának véltenségét azon állítása sem, hogy csak a tárgybeli határozatból szerzett tudomást arról, hogy a felajánlott bizonyítékok a használat igazolására nem elegendőek, mert a Hivatal a tényeket a kérelem keretei között, az ügyfelek nyilatkozatai és állításai, valamint az ügyfél által igazolt adatok alapján vizsgálja, nincs tehát abban a helyzetben, hogy a bizonyítékokat már az eljárás során mérlegelje és a feleket további bizonyításra instruálja. Az ezzel ellentétes eljárás a pártatlanság és az egyenlő elbánás elvét sérthetné. Így tehát a Vt. 18. §-a szerinti használat kérdéséről a Hivatal előtti eljárásban csatolt bizonyítékok alapján kellett állást foglalnia a bíróságnak. (3.Pk.24.029/2014/8.)

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eljárási hibát vétett, amikor a jogosult részéről a hivatali határozatot követően szolgáltatott okirati bizonyítékokat figyelmen kívül hagyta, ugyanis, amint azt helytállóan értékelte, a Hivatal nem jelezhetette a jogosult felé a bizonyítás elégtelenségét, ezért a megváltoztatási kérelemhez csatolt, illetve utóbb benyújtott okiratok nyilvánvalóan nem minősülnek olyannak, amit az ügyfél nem kellő időben terjesztett elő. A jogosult nem vitásan már a Hivatal előtt is a megfelelő védjegyhasználat tekintetében terjesztette elő bizonyítékait és azok képezték a vizsgálat tárgyát is. A másodfokú bíróság megítélése szerint a védjegyjogosult nincs elzárva attól, hogy a bírósági szakban védekezésének, jogi álláspontjának alátámasztására, kiegészítésére további bizonyítékokat nyújtson be, mert ez sem a Vt. speciális, sem a háttér szabályként alkalmazandó Pp. általános szabályaival nem ellentétes. A fellebbezési szakban az eljárási hiányosság a feltárt újabb bizonyítékok értékelésével orvosolható volt, ezért nem kellett az eljárást megismételni. Nem sérültek a kérelmező eljárási jogai sem, hiszen a bírósági szakban neki is módja és lehetősége volt a kiegészítő bizonyítékok megismerésére és ellenérveit kifejthette. A Vt. 91. § (3) bekezdésében foglalt áttétel szükségessége sem merült fel, mivel a jogosult nem olyan kérdésben kívánt bírósági döntést, ami a Hivatal előtt folyó eljárásnak nem volt tárgya, csupán új bizonyítékokat hozott fel védjegye oltalmának fenntartása érdekében.

A becsatolt dokumentumok összességének értékelésével a Fővárosi Ítéltábla arra a következtetésre jutott, hogy a támadott védjegy nem felel meg a tényleges védjegyhasználat tekintetében előírt jogszabályi követelményeknek. A másodfokú bíróság rámutatott arra, hogy a kérelmező eljárást indító beadványában azt adta elő, hogy tudomása szerint a jogosult a védjegyét ténylegesen nem használja és a használati kötelezettség elmulasztása 2010. január 1. napján is fennállt, azonban az utóbbi kapcsán nem jelölte meg, hogy konkrétan mi az a már bekövetkezett körülmény, ami a kérelem benyújtásához képest korábbi időpontra visszaható hatályú megszűnés megállapításának az alapjául szolgálhatna. Az utalás nem elégséges ehhez, mivel pedig a bekövetkezett körülmény előadása a fentiek szerint megkívánt eleme a kérelemnek, nem vétett eljárási hibát a Hivatal, hogy külön nem küldött hiánypótlási felhívást, hanem erről csak a tárgyaláson nyilatkoztatta meg a kérelmezőt, hiszen ennek elmaradása

esetén is elbírálható volt a megszűnés időpontjának a kérdése. Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. (8.Pkf.25.946/2015/6.)